

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 71.601/3
van 28 juni 2022

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot uitvoering
van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022’

Op 30 mei 2022 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Buitenlandse Zaken, Cultuur, ICT en Facilitair Management verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot uitvoering van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 22 juni 2022. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 28 juni 2022.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot uitvoering van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, waarin de toekenning wordt geregeld van waarborgen voor het eerste risico op schade, geheel of gedeeltelijk verlies van inkomende bruiklenen voor tijdelijke tentoonstellingen.

Hoofdstuk 1 van het ontwerp bevat definities (artikel 1 van het ontwerp).

In hoofdstuk 2 van het ontwerp wordt het Departement Cultuur, Jeugd en Media (hierna: de administratie)¹ aangewezen als bevoegde dienst (artikel 2), en wordt de franchise en de toetredingsbijdrage bepaald (artikelen 3 en 4).

In hoofdstuk 3 van het ontwerp wordt de aanvraag tot toekenning van een waarborg geregeld (artikelen 5 tot 7).

In hoofdstuk 4 van het ontwerp wordt voorzien in een advies van de Raad voor het behoud van het roerend cultureel erfgoed en van de administratie (artikelen 8 en 9) en wordt geregeld hoe de waarde wordt bepaald van de voor waarborg aanvaarde bruiklenen (artikel 10).

In hoofdstuk 5 van het ontwerp wordt de beslissing over de toekenning van een waarborg geregeld (artikelen 11 en 12).

In hoofdstuk 6 van het ontwerp wordt de aanpassing van de waarborg geregeld ingevolge een wijziging van de bruiklenen onder waarborg of de hoogte van de waarborg, evenals een wijziging van de looptijd van de tentoonstelling waarvoor de waarborg is toegekend of een verlenging in de tijd van de waarborg (artikelen 13 tot 15).

Hoofdstuk 7 van het ontwerp heeft betrekking op de procedure bij schade, verlies of diefstal (artikelen 16 tot 21). In die context wordt het besluit van de Vlaamse Regering van 24 mei 1995 ‘houdende vaststelling van de regelen betreffende de werking en het beheer van het Vlaams Fonds voor de Lastendelging’ gewijzigd om 50% van de franchise vanaf 5000 tot 15 000 euro aan te rekenen op het Fonds voor de Lastendelging (artikel 21).

In hoofdstuk 8 van het ontwerp wordt het besluit van de Vlaamse Regering van 25 juli 2014 ‘tot delegatie van beslissingsbevoegdheden aan de leden van de Vlaamse Regering’ gewijzigd teneinde de Vlaamse minister bevoegd voor financiën en de begrotingen te machtigen

¹ Zie de definitie in artikel 1, 1°, van het ontwerp.

om schadevergoedingen tot 500 000 euro te erkennen als last die ten laste komt van het Vlaams Fonds voor de Lastendelging (artikel 22).

In hoofdstuk 9 van het ontwerp wordt het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 in werking gesteld op de datum van inwerkingtreding van het te nemen besluit (artikel 23), zijnde tien dagen na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

RECHTSGROND

3.1. Uit de rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef kan worden opgemaakt dat voor het ontwerp een beroep wordt gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering (artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’) en dat voorts rechtsgrond wordt gezocht in artikel 21 van het bijzonder decreet van 7 juli 2006 ‘over de Vlaamse instellingen’ en in de artikelen 5, eerste lid, 4°, en tweede lid, 7, eerste lid, 8, derde lid, 12, 13, 14, derde, vijfde en zesde lid, 18, § 2, en § 5, eerste lid, en 19 van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022.

Hieromtrent moet het volgende worden opgemerkt.

3.2. Artikel 2 van het ontwerp vindt rechtsgrond in de artikelen 12, eerste en vierde lid, 14, derde en vijfde lid, en 18, § 2, en § 5, eerste lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022. In die bepalingen wordt de Vlaamse Regering gemachtigd de dienst aan te wijzen waarbij aanvragen worden ingediend, die wijzigingen van de waarborg aanvaardt, die op de hoogte wordt gebracht van schade, verlies of diefstal, die schadeclaims behandelt, die als verwerkingsverantwoordelijke optreedt en die persoonsgegevens opvraagt.

3.3. In artikel 3 van het ontwerp wordt in een franchise voorzien van 15 000 euro. Tot en met 5000 euro komt die franchise volledig ten laste van de organisatie. Voor de schijf tussen 5000 en 15 000 euro komt de franchise voor de helft ten laste van de organisatie en voor de helft ten laste van het Fonds voor de Lastendelging.

Voor het bepalen van de franchise kan in beginsel rechtsgrond worden gevonden in artikel 7, eerste lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 naar luid waarvan de toegekende waarborg het eerste risico dekt tot 50% van de totale waarde van de bruiklenen onder die waarborg, verminderd met een franchise waarvan de Vlaamse Regering het bedrag bepaalt.

Er moet evenwel een voorbehoud worden gemaakt in zoverre voor de schijf tussen 5000 en 15 000 euro de franchise voor de helft ten laste wordt gelegd van het Fonds voor de Lastendelging. Artikel 7, eerste lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 impliceert immers dat de franchise ten laste wordt gelegd van de organisatie, en derhalve niet – weze het ten dele – ten laste van de overheid kan worden gelegd. Uit de memorie van toelichting bij wat het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 is geworden blijkt immers dat met die franchise wordt beoogd, enerzijds, de bruikleennemer eraan te herinneren dat hij als bruikleennemer de eerste en voornaamste verantwoordelijke is voor de hem toevertrouwde bruiklenen en, anderzijds, te

vermijden dat het systeem nodeloos wordt belast met de afhandeling van kleinere schadeclaims.² Nog volgens de parlementaire voorbereiding zal de hoogte van het bedrag van, onder meer, de franchise worden bepaald “met het oog [op] een evenwichtige toepassing van *responsabilisering*, solidariteit tussen musea en rendement van de indenniteitsregeling”.³

Uit de ontworpen regeling vloeit echter voort dat wat de schijf tussen 5 000 en 15 000 euro betreft, de franchise slechts voor de helft ten laste wordt gelegd van de organisatie, terwijl artikel 7, eerste lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 niet in die mogelijkheid voorziet. Bovendien lijkt het gegeven dat de organisatie de franchise voor een deel niet zelf dient te dragen, niet bestaanbaar met het doel van de franchise, namelijk de responsabilisering van de bruiklener.

Daarbij komt nog dat de ontworpen regeling impliceert dat een claim wordt ingediend voor de schijf tussen 5 000 en 15 000 euro, want anders kan de helft van de schade voor de schijf tussen 5 000 en 15 000 euro niet ten laste worden gelegd van het Fonds voor de Lastendelging. Ook die vaststelling gaat in tegen de doelstelling van de decreetgever met de franchiseregeling, namelijk om kleinere schadeclaims te vermijden.

Er moet derhalve worden besloten dat in zoverre in artikel 3 van het ontwerp wordt bepaald dat vanaf 5000 euro tot en met 15 000 euro de franchise voor 50% ten laste komt van de organisatie en voor 50% ten laste van het Vlaams Fonds voor de Lastendelging, het niet bestaanbaar is met artikel 7, eerste lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 en bijgevolg geen rechtsgrond vindt in die bepaling. Er is ook geen andere rechtsgrond voorhanden, zodat die bepaling moet worden weggelaten uit het ontwerp.

Hetzelfde geldt, bij uitbreiding, voor artikel 21 van het ontwerp.

3.4. Artikel 4, eerste lid, van het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 13 van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022. In die bepaling wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om de hoogte van de toetredingsbijdrage te bepalen.

Voor artikel 4, tweede lid, van het ontwerp, waarin de betaling van die bijdrage wordt geregeld, kan een beroep worden gaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, in samenhang gelezen met het voormelde artikel 13.

3.5. Artikel 5, eerste en derde lid, van het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 12, tweede lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, naar luid waarvan de Vlaamse Regering bepaalt welke gegevens en documenten een aanvraagdossier bevat, aan welke vormelijke voorwaarden een aanvraagdossier voldoet en op welke wijze een aanvraagdossier ingediend wordt.

² *Parl.St.* VI.Parl. 2021-22, nr. 1003/1, 15.

³ *Parl.St.* VI.Parl. 2021-22, nr. 1003/2, 13.

Voor artikel 5, tweede en vierde lid, van het ontwerp, waarin onontvankelijke aanvragen worden geregeld, kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, gelezen in samenhang met artikel 12, eerste en tweede lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022.

3.6.1. Artikel 6, eerste lid, van het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 5, eerste lid, 4°, vierde zin, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022. In die bepaling wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om de verdere vereisten te bepalen waaraan de risicoanalyse moet voldoen.

3.6.2. Luidens artikel 6, tweede lid, van het ontwerp onderzoekt de administratie of de risicoanalyse en de geplande maatregelen die worden voorgelegd, toereikend zijn. De administratie kan de Vlaamse minister, bevoegd voor cultuur (hierna: minister) voorstellen om in voorkomend geval aan de organisatie bijkomende maatregelen op te leggen om de risico's te beperken. In het verlengde hiervan voorziet artikel 12, eerste lid, van het ontwerp in de mogelijkheid voor de minister om maatregelen op te leggen om schaderisico's te beperken.

Volgens de gemachtigde kan voor deze bepalingen een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met artikel 5, eerste lid, 4°, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 en – wat artikel 12 betreft – met artikel 12, derde lid, van dat decreet. Hij gaf dienaangaande de volgende toelichting:

“Artikel 5, eerste lid, 4°, van het Indemniteitsdecreet bepaalt dat de organisatie aangeeft welke maatregelen ze zal nemen in opvolging van de uitgevoerde risicoanalyse.

De organisatie stelt deze maatregelen voor op basis van haar risicoanalyse. Deze maatregelen worden dan getoetst door de administratie op hun toereikendheid. Voor deze toetsing kan de administratie, zo zij dit nodig acht, beroep doen op externe deskundigen. We merken terzijde op dat het residuele risico gedekt dient te worden door een verzekeringsmaatschappij (artikel 7, vierde lid van het decreet). Deze maatschappij zal eveneens een inschatting maken van het door haar te dekken risico. Deze inschatting kan ertoe leiden dat ook de verzekeraar bijkomende maatregelen oplegt als voorwaarde voor het dekken van het risico. Indien uit deze toetsing blijkt dat er zich bijkomende maatregelen opdringen, dan zal de minister die maatregelen in de beslissing tot toekenning van indemniteit opleggen. Het is dan aan de organisatie om aan te geven of ze deze maatregelen kan doorvoeren en op welke wijze zij dat zal doen.

Indien de organisatie niet aan deze maatregelen voldoet, dan geldt de waarborg niet.”

Uit artikel 5, eerste lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 vloeit voort dat de risicoanalyse een voorwaarde is om in aanmerking te komen voor de waarborg. Die voorwaarde impliceert dat indien uit de risicoanalyse zou blijken dat het schaderisico te hoog is, de waarborg niet wordt toegekend. Bij uitbreiding moet het derhalve mogelijk zijn om bijkomende maatregelen op te leggen om schaderisico's te beperken, als voorwaarde om alsnog de waarborg toe te kennen. Overigens verplicht artikel 5, eerste lid, 4°, derde zin, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 de organisatie aan te geven welke maatregelen ze zal nemen in opvolging van de uitgevoerde risicoanalyse.

Gelet hierop kan voor de artikelen 6, tweede lid, en 12 van het ontwerp een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, gelezen in samenhang met het voormelde artikel 5, eerste lid, 4°.

3.7.1. Luidens artikel 7 van het ontwerp waken organisaties erover dat er geen waarborg wordt aangevraagd voor bruiklenen die illegaal zijn uitgevoerd uit het land van oorsprong of waarop een claim van derden ligt.

Gevraagd naar een rechtsgrond voor die bepaling, verwees de gemachtigde naar de artikelen 8, eerste lid, 6°, en 12, tweede lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, in samenhang gelezen met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

In artikel 8, eerste lid, 6°, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 worden titelclaims van derden uitgesloten van de waarborg. Er moet echter worden vastgesteld dat die bepaling enkel gewag maakt van titelclaims van derden, niet van de illegale uitvoer uit het land van oorsprong.

Hierop gewezen verklaarde de gemachtigde:

“Deze bepaling stelt immers dat de waarborg niet geldt voor risico’s van titelclaims van derden. Dit geldt zowel voor reëel ingediende claims, als voor toekomstige claims. Bij vermoeden van illegale uitvoer is er steeds een risico op een toekomstige claim. Artikel 8, eerste lid, 6° van het decreet biedt derhalve ook een rechtsgrond voor bruiklenen die illegaal zijn uitgevoerd uit het land van oorsprong.”

3.7.2. In artikel 8, eerste lid, 6°, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 wordt gewag gemaakt van niet om het even welke claim, maar van *titelclaims*, wat erop lijkt te wijzen dat het om de claim gaat van een derde die een eigendomsrecht, of een gelijkaardig recht, heeft – of beweert te hebben – op het in bruikleen gegeven goed. Ofschoon dit toekomstige claims niet uitsluit, houdt de ontworpen regeling door gewag te maken van “claim[s] van derden” in het algemeen alvast een verruiming in.

De illegale uitvoer uit het land van oorsprong kan ook moeilijk worden gelijkgesteld met een titelclaim van derden. Er valt immers niet uit te sluiten dat de eigenaar van het in bruikleen gegeven goed, of de titelhouder, heeft ingestemd met de uitvoer, maar dat het toch om een illegale uitvoer gaat omdat de regelgeving van het land van oorsprong niet werd nageleefd.

Daarbij komt nog dat de verplichting waarin artikel 7 voorziet, namelijk om erover te waken dat geen waarborg wordt *gevraagd* voor de in die bepaling vermelde bruiklenen, niet bestaanbaar is met artikel 8, derde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 dat juist in de mogelijkheid voorziet dat de organisatie, wanneer de bruikleengever daarom uitdrukkelijk verzoekt, op gemotiveerde wijze aan de Vlaamse Regering vraagt om de dekking uit te breiden tot een uitgesloten risico, zoals titelclaims van derden. Artikel 7 van het ontwerp maakt een dergelijke gemotiveerde vraag onmogelijk.

Er moet dan ook worden besloten dat er geen rechtsgrond is voor die bepaling en dat ze moet worden weggelaten uit het ontwerp.

3.8. Voor artikel 8 van het ontwerp, dat in een regeling voorziet voor het door de Raad voor het behoud van roerend cultureel erfgoed te geven advies, kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met artikel 5, tweede lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, waarin wordt bepaald dat de Vlaamse Regering zich laat adviseren door die Raad.

3.9. Voor artikel 9 van het ontwerp, dat in een door de administratie te verlenen advies voorziet, kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met de artikelen 5, eerste lid, 1°, 3°, 4° en 5°, 10 en 11 van het decreet, waarin de aangelegenheden worden geregeld waarop dat advies betrekking heeft.

3.10.1. Voor artikel 10, eerste lid, van het ontwerp, waarin de waardebepaling wordt geregeld van de voor waarborg aanvaarde bruiklenen, kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met de artikelen 5, eerste lid, 3°, en 7, eerste en tweede lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, die een dergelijke waardebepaling impliceren.

3.10.2. Artikel 10, tweede lid, van het ontwerp, naar luid waarvan voor de resterende waarde die niet onder de waarborg valt, de organisatie een bijkomende verzekering afsluit, herneemt hetgeen bepaald is in artikel 7, vierde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 en kan dan ook beter worden weggelaten uit het ontwerp (zie opmerking 8).

3.11. Voor artikel 11, eerste en tweede lid, van het ontwerp, waarin de door de minister te nemen beslissing wordt geregeld, kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met artikel 12, derde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022.

Artikel 11, derde lid, van het ontwerp, naar luid waarvan de minister in de beslissing afwijkingen kan toestaan op de risico's die van de waarborg zijn uitgesloten, vindt rechtsgrond in artikel 8, derde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, naar luid waarvan de Vlaamse Regering kan beslissen om de dekking uit te breiden tot een uitgesloten risico.

Artikel 11, vierde lid, van het ontwerp, naar luid waarvan de minister de waarborgen volledig of gedeeltelijk voor een langere periode kan toekennen, vindt rechtsgrond in artikel 9, derde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, dat in de mogelijkheid voorziet dat de Vlaamse Regering een waarborg voor een langere periode, of een verlenging, toekent.

3.12. Voor artikel 13 van het ontwerp, dat in een wijziging voorziet van de bruiklenen onder waarborg en van de hoogte van de waarborg, kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met artikel 12, vierde lid, 1°, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, waaruit voortvloeit dat dergelijke wijzigingen voorafgaandelijk moeten worden aanvaard.

3.13. Voor artikel 14, § 1, van het ontwerp, dat in een regeling voorziet van vragen om de looptijd te verlengen van de tentoonstelling waarvoor de waarborg is toegekend, kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met de artikelen 9, vijfde lid, en 12, vierde lid, 2°, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, waaruit voortvloeit

dat een verlenging van de waarborg door een verlenging van de tentoonstelling kan worden gevraagd.

Artikel 14, § 2, vindt rechtsgrond in artikel 9, derde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, naar luid waarvan de Vlaamse Regering kan beslissen om de waarborg voor een langere periode toe te kennen of te verlengen mits de organisator kan garanderen dat het restrisico gedekt wordt door een verzekeringsmaatschappij. Die bevoegdheid wordt in het ontwerp, wat een verzoek tot verlenging betreft, aan de minister toegekend.

Voor artikel 14, § 3, van het ontwerp kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022.

3.14. Voor artikel 15 van het ontwerp, dat in een verplichting voorziet om vóór de aanvang van de waarborgperiode de verzekeringscontracten tot dekking van het residuele risico te bezorgen aan de administratie, kan een beroep worden gedaan op de algemene uitvoeringsbevoegdheid, in samenhang gelezen met de artikelen 5, eerste lid, 5°, en 7 derde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022. Uit die bepalingen vloeit voort dat de dekking van het residuele risico door een verzekeringsmaatschappij een voorwaarde is voor de toekenning van de waarborg waarin dat decreet voorziet.

3.15. De artikelen 16 tot 20 van het ontwerp vinden rechtsgrond in artikel 14, zesde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022, naar luid waarvan de Vlaamse Regering nadere regels kan bepalen om schadeclaims te behandelen.

Dat geldt ook voor artikel 17, eerste lid, tweede zin, tweede lid, en derde lid, eerste zin, van het ontwerp waarin het eigendomsrecht en het bezit worden geregeld in geval van diefstal, totaal verlies of beschadiging. De gemachtigde verklaarde immers dat die “bepalingen (...) standaard [zijn] bij de afwikkeling van schadegevallen bij door verzekeringsovereenkomsten gedekte schadegevallen”.

Ook de regeling van de vergoeding van de deskundigen of van de restaurator in de artikelen 17, zevende lid, 18, tweede en derde lid, en 19, derde lid, van het ontwerp kunnen worden geacht onlosmakelijk verbonden te zijn met de afhandeling van de schadeclaim, zodat die bepalingen eveneens rechtsgrond vinden in het voormelde artikel 14, zesde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022.

3.16. Artikel 22 van het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 21, eerste lid, en 22 van het bijzonder decreet van 7 juli 2006.

3.17. Artikel 23 van het ontwerp, dat het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 in werking stelt, vindt rechtsgrond in artikel 19 van dat decreet.

VORMVEREISTEN

4. Uit artikel 16 van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022 blijkt dat voor de waarborgregeling waarin dat decreet en het ontwerp voorzien een beroep wordt gedaan op de algemene groepsvrijstellingsverordening.⁴

Het is slechts in zoverre aan de voorwaarden van die verordening wordt voldaan, dat de ontworpen regeling niet moet worden aangemeld als staatssteun bij de Europese Commissie.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

5. De rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef moet worden aangepast aan hetgeen hiervoor over de rechtsgrond voor het ontwerp is opgemerkt. Zo moet bijkomend worden verwezen naar artikel 22 van het bijzonder decreet van 6 juli 2007 en naar de artikelen 5, eerste lid, 1°, 3°, en 5°, 7, tweede en derde lid, 9, derde en vijfde lid, 10 en 11 van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022.

Artikel 5

6. Naar luid van artikel 5, eerste lid, van het ontwerp stelt de administratie voor de aanvraag een model van aanvraag ter beschikking en bepaalt ze de wijze van indiening.

De toekenning van regelgevende bevoegdheid aan een administratie die geen politieke verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van een democratisch verkozen vergadering is in principe ontoelaatbaar, omdat afbreuk wordt gedaan aan het beginsel van de eenheid van verordenende macht en aan het beginsel van de politieke verantwoordelijkheid van de ministers. Enkel wanneer het gaat om maatregelen die een beperkte en technische draagwijdte hebben, kan een dergelijke delegatie worden aanvaard.

Om toelichting gevraagd over de bevoegdheid van de administratie in het licht van het voorgaande, heeft de gemachtigde het volgende verklaard:

“Het model zal enkel elementen bevatten, vermeld in het decreet van 21 januari 2022.

Met de wijze van indiening wordt enkel de technische wijze van indiening bedoeld. Zo bijvoorbeeld per brief, email, webtoepassing.”

Voor zover de bevoegdheid van de administratie effectief daartoe beperkt is, kan de ontworpen regeling worden aanvaard.

⁴ Verordening (EU) nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 ‘waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard’.

Artikel 8

7. Naar luid van artikel 8, eerste lid, van het ontwerp formuleert de Raad voor het behoud van roerend cultureel erfgoed uiterlijk dertig dagen na de dag waarop een organisatie een ontvankelijk dossier heeft ingediend, zijn advies over de ingediende aanvraag.

Erop gewezen dat de dag waarop een organisatie een ontvankelijk dossier heeft ingediend niet noodzakelijkerwijs overeenstemt met de dag waarop de Raad de aanvraag in handen krijgt, antwoordde de gemachtigde:

“Het is inderdaad aangewezen om de dertig dagen te tellen vanaf de dag waarop het dossier aan de Raad werd bezorgd.

Eventueel kan artikel 8 als volgt geherformuleerd worden:

Art. 8. De Raad voor het behoud van roerend cultureel erfgoed, vermeld in artikel 4 van het decreet van 24 januari 2003 houdende bescherming van het roerend cultureel erfgoed van uitzonderlijk belang, formuleert uiterlijk dertig dagen nadat de administratie het dossier aan de Raad heeft bezorgd, haar advies over de ingediende aanvraag. De Raad adviseert de minister over de vervulling van de voorwaarde, vermeld in artikel 5, eerste lid, 2°, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022.”

Hiermee kan worden ingestemd.

Artikel 10

8. Artikel 10, tweede lid, van het ontwerp herneemt hetgeen is bepaald in artikel 7, vierde lid, van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022.

Het overnemen in een lagere regeling van bepalingen van een hogere regeling dient te worden vermeden. Niet alleen is een dergelijke werkwijze op het normatieve vlak overbodig aangezien ze geen nieuwe norm tot stand brengt, maar bovendien kan ze tot verwarring leiden over de precieze aard van het in de lagere regeling opgenomen voorschrift en kan ze inzonderheid aanleiding ertoe zijn dat later uit het oog verloren wordt dat alleen de hogere regelgever het betrokken voorschrift kan wijzigen. Het overnemen van decretale bepalingen in een besluit van de Vlaamse Regering kan dan ook alleen maar worden gedoogd in zoverre zulks noodzakelijk is voor de leesbaarheid van het besluit, in welk geval een uitdrukkelijke verwijzing naar de betrokken decreetsbepaling het aangewezen middel zal zijn om de aard van de betrokken bepaling herkenbaar te houden (“Overeenkomstig artikel ... van het decreet van ...”).

Artikelen 13 en 14

9. In de artikelen 13, eerste lid, en 14, § 1, eerste lid, van het ontwerp schrijve men dat de organisatie aan wie een waarborg is toegekend *overeenkomstig artikel 12, vierde lid, 1°,⁵ of 2°,⁶ van het Indemniteitsdecreet van 21 januari 2022* een aanvraag tot wijziging kan indienen.

Artikel 17

10. Luidens artikel 17, zevende lid, van het ontwerp wordt de vergoeding van de deskundige die door de administratie wordt aangesteld, door de organisatie gedragen.

In dat geval heeft de organisatie geen enkele invloed, noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks, op de keuze van de deskundige, en kan hij dan ook niet bij de keuze van die deskundige rekening houden met de (hoogte van diens) vergoeding. In die omstandigheden is het verwonderlijk dat de organisatie – en niet de administratie – die vergoeding dient te dragen.

Hetzelfde geldt voor artikel 19, derde lid, van het ontwerp.

Artikel 18

11. In artikel 18, tweede lid, van het ontwerp schrijve men dat de restaurator wordt vergoed door de Vlaamse Gemeenschap, in plaats van door de administratie, die immers niet over een eigen rechtspersoonlijkheid en een eigen begroting beschikt.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Wilfried VAN VAERENBERGH

⁵ Wat artikel 13, eerste lid, van het ontwerp betreft.

⁶ Wat artikel 14, § 1, eerste lid, van het ontwerp betreft.